

- artikel 4, stk. 3, TEU, for så vidt som Kongeriget Sverige, ved at afvise at overføre bidrag indbetalt af den lettiske filial af *Nordea Bank AB*, beregnet for bidragsperioden i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU, til den lettiske indskudsgarantifond, udøver en negativ indflydelse på integrationen af det indre marked og således skader den gensidige tillid mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, som er en forudsætning for den grænseoverskridende integration

Såfremt Domstolen fastslår, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU og artikel 4, stk. 3, TEU:

- Kongeriget Sverige tilpligtes at bringe den konstaterede tilsidesættelse til ophør, ved fra den svenske indskudsgarantifond til den lettiske indskudsgarantifond at overføre det samlede beløb af bidrag indbetalt af den lettiske filial af *Nordea Bank AB*, beregnet for bidragsperioden i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU
- Såfremt artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU skal fortolkes strengt, angive bestemmelsens forenelighed med formålet med direktiv 2014/49/EU og den svenske indskudsgarantifonds forpligtelse til at overføre bidrag indbetalt af den lettiske filial af *Nordea Bank AB* til den lettiske indskudsgarantifond
- Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender vedrørende tilsidesættelse af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU og EU-traktaten (pligten til loyal samarbejde).

1. Ved at afvise at overføre bidrag indbetalt af den lettiske filial af *Nordea Bank AB*, beregnet for bidragsperioden i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU, til den lettiske indskudsgarantifond, har Kongeriget Sverige handlet i strid med formålet med direktiv 2014/49/EU.
2. Ved at afvise at overføre bidrag indbetalt af den lettiske filial af *Nordea Bank AB*, beregnet for bidragsperioden i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49/EU, udøver Kongeriget Sverige en negativ indflydelse på integrationen af det indre marked og skader således den gensidige tillid mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, som er en forudsætning for den grænseoverskridende integration. Kongeriget Sverige har således tilsidesat artikel 4, stk. 3, TEU.
3. Republikken Letland har gjort gældende, at Kongeriget Sverige, ved at afvise at overføre indbetalte bidrag og ved formelt at begrunde denne afvisning med den dato, hvor disse bidrag faktisk indbetaltes, har Kongeriget Sverige tilsidesat direktiv 2014/49/EU, og at denne tilsidesættelse skader gennemførelsen af Den Europæiske Unions mål og fratager Letland retten til bidrag, der kompenserer for risikoen forbundet med de af et kreditinstituts dækkede indskud overført under dettes ansvar, og indebærer således en tilsidesættelse af princippet om loyal samarbejde i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, og en manglende opfyldelse af formålene med direktiv 2014/49/EU.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16.4.2014 om indskudsgarantiordninger (EUT 2014, L 173, s. 149).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Düsseldorf (Tyskland) den 27. december 2021 — Beverage City & Lifestyle GmbH m.fl. mod Advance Magazine Publishers, Inc.

(Sag C-832/21)

(2022/C 119/34)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøgte og appellanter: Beverage City & Lifestyle GmbH, MJ, Beverage City Polska Sp.z.o.o. og FE

Sagsøger og indstævnt: Advance Magazine Publishers, Inc.

Præjudicielt spørgsmål

Oberlandesgericht Düsseldorf forelægger Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkning af artikel 122 i forordning (EU) 2017/1001⁽¹⁾ sammenholdt med artikel 8, nr. 1), i forordning (EU) nr. 1215/2012⁽²⁾:

Er kravene »så snævert forbundne«, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser, som omhandlet i artikel 8 i forordning (EU) nr. 1215/2012, når sammenhængen i en sag om krænkelse af et EU-varemærke består i, at de sagsøgte parter, der er hjemmehørende i en bestemt medlemsstat (her: Polen), har leveret de varer, der krænker et EU-varemærke, til en sagsøgt part, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat (her: Tyskland), og hvis juridiske repræsentant ligeledes er sagsøgt som krænkende part og er den ankersagsøgte, og parterne kun er tilknyttet hinanden gennem leverandørforholdet som sådant, og der hverken i retlig eller faktisk henseende består nogen yderligere forbindelse mellem dem?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

Appel iværksat den 4. januar 2022 af RQ til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 17. november 2021 i sag T-147/17, Anastassopoulos m.fl. mod Rådet og Kommissionen

(Sag C-7/22 P)

(2022/C 119/35)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: RQ (ved avocats M. Meng-Papantoni og H. Tagaras)

De øvrige parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen tages til følge og den appellerede dom ophæves.
- Der træffes afgørelse om sagens videre forløb.
- Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

For det første har appellanten gjort gældende, at Retten gengav appellantens stævning urigtigt for så vidt angår den skadevoldende handling.

For det andet har appellanten gjort gældende, at Retten begik flere retlige fejl:

Hvad for det første angår Unionens ansvar som følge af ulovlig adfærd tilsidesatte Retten retsstatsprincippet og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, idet den fastslog, at Eurogruppens handlinger og undladelser på ingen måde kunne pådrage Unionen ansvar uden for kontraktforhold. Retten tilsidesatte ligeledes princippet om ligebehandling, idet den udtalte, at fysiske og juridiske personers køb af obligationer, som senere blev genstand for haircut, i sig selv var tilstrækkeligt til at anse disse for at befinde sig i den samme eller i en sammenlignelig situation som omhandlet i retspraksis.